

ресурсів в створення (придбання) основних засобів і технологій з метою випуску продукції, що характеризується вищими споживчими властивостями.

На підставі узагальнення особливостей складання бізнес-плану інвестиційно-інноваційного проекту встановлено, що для вирішення завдання планування фінансового забезпечення проекту доцільно використовувати балансову модель і матрицю фінансових ресурсів проекту по конкретних напрямках їх використання. З її допомогою можна наочно побачити не тільки суму коштів, що поступають з кожного джерела фінансування, але і визначити період їх залучення і термін використання, а також забезпеченість кожної категорії витрат джерелами фінансування.

Іван ПЕТРИНЮК

здобувач освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Ірина СМАЧИЛО

СУТНІСТЬ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ТЕРИТОРІЇ ТА НЕОБХІДНІСТЬ ЇЇ КООРДИНАЦІЇ

Відповідальність за соціальну безпеку території покладена на державу. Саме органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування здійснюють цілі та функції державного управління щодо соціальної безпеки території. І, власне, координація управлінської діяльності в питаннях соціальної безпеки території відіграє велику роль.

Управлінська діяльність – це сукупність вироблених історичним досвідом, науковим пізнанням і талантом людей навиків, умінь, способів, засобів, доцільних вчинків і дій людини у сфері управління. Управлінська діяльність вирізняється інтелектуальним характером, що виражається в її спрямованості на вироблення, прийняття та практичну реалізацію управлінських рішень, покликаних змінювати у бажаному напрямку стан і розвиток суспільних процесів, свідомість, поведінку і діяльність людей. Вона має бути здатною відображати соціальну дійсність і все, що відбувається в ній, розкривати наявні в ній ресурси, засоби і резерви, знаходити оптимальні способи її удосконалення і переведення на новий рівень.

Управлінська діяльність носить інформаційний характер, який виявляється в необхідності постійного одержання, осмислення, систематизації, зберігання, видачі спеціальної, і перш за все, управлінської інформації.

Управлінська діяльність завжди виступає колективістською, оскільки здійснюється в колективі певного органу державної влади чи органу місцевого самоврядування та остаточно передбачає взаємодію з колективом людей в інших органах по вертикалі й по горизонталі. У ній має місце спеціалізація за певними предметами, змістом і видами, яка вимагає кооперації з метою досягнення комплексної реалізації компетенції органу і в цілому функцій державного управління. Рисами державної управлінської діяльності також є: юридична заданість, чіткість і виразність [1, с. 100].

Проявом практичної активності органів державної влади чи органів місцевого самоврядування з формування і реалізації управлінських цілей і функцій є форми управлінської діяльності. Розрізняють правові, організаційні, організаційно-правові форми управлінської діяльності.

Правові форми – це ті, які фіксують управлінські рішення і дії, які мають юридичний зміст. Вони використовуються, головним чином, при підготовці, прийнятті й виконанні управлінських рішень. У більшості випадків, управлінське рішення є правовим актом, співвіднесеним з компетенцією органу, а також чинними матеріальними і процесуальними правовими нормами.

Організаційні форми пов'язані із здійсненням певних колективних або індивідуальних дій. Їх можна охарактеризувати як способи вільного колективного пошуку оптимального варіанта вирішення управлінської проблеми. В управлінській практиці використовуються такі організаційні форми, як сесії, засідання, наради, конференції та ін.

Організаційно-правові форми констатують той факт, що в органах державної влади чи місцевого самоврядування більшість правових форм є юридично коректними тільки у випадку їх прийняття через встановлені організаційні форми (так, наприклад, організаційні процедури діють відповідно до регламентів при прийнятті правових актів органами державної влади) [1, с. 102].

Методи управлінської діяльності – це способи і прийоми аналізу та оцінювання управлінських ситуацій, використання правових та організаційних форм, впливу на свідомість і поведінку людей у керованих суспільних процесах, відносинах і зв'язках.

Методи функціонування органів державної влади та органів місцевого самоврядування охоплюють способи, прийоми, дії, які пов'язані з підготовкою і реалізацією управлінських рішень, а також здійсненням правової та організаційної державно-управлінської діяльності. Ці методи забезпечують узгодженість, зумовленість, обґрунтованість і ефективність всіх управлінських функцій, організаційних структур, форм, методів і стадій управлінської діяльності.

Велика група методів функціонування органів державної влади пов'язана з правовою й організаційною діяльністю. Це методи роботи з інформацією, методи правотворчої, оперативно-виконавчої і правоохоронної діяльності, методи підготовки і проведення організаційних заходів, методи відбору управлінських кадрів, методи виконання і контролю.

Методи забезпечення реалізації цілей і функцій державного управління – це прийоми, способи, операції стимулювання, активізації і спрямування діяльності людини з боку органів державної влади чи місцевого самоврядування та їх посадових осіб.

За аспектами впливу на інтереси і мотиви поведінки людини і, відповідно, за змістом, методи забезпечення реалізації цілей і функцій державного управління можна розділити на економічні, соціально-політичні, адміністративні та морально-етичні.

Економічні методи зумовлені роллю економічних інтересів у житті людей і, відповідно, в управлінських процесах. Враховуючи це, органи державної влади можуть багато чого домогтись у реалізації цілей і функцій державного управління.

Соціально-політичні методи пов'язані з умовами праці, побуту, дозвілля людей, надання їм соціальних послуг, залучення у процес владо відносин, розвиток громадської і політичної активності. Вони впливають на соціально-політичні інтереси людей, їх статус у суспільстві, можливості вільної самореалізації.

Адміністративні методи – це способи і прийоми, дії прямого і обов'язкового визначення поведінки і діяльності людей з боку відповідних керівних компонентів держави. Основними ознаками даних методів є: а) прямий вплив державного органу на волю виконавців шляхом встановлення їх обов'язків, норм поведінки і видання конкретних вказівок; б) односторонній вибір способу вирішення існуючого наявного, варіанта поведінки, однозначне розв'язання ситуації, яке підлягає обов'язковому виконанню; в) безумовна обов'язковість розпоряджень і вказівок, невиконання яких може потягти за собою різні види юридичної відповідальності.

Морально-етичні методи займають одне з чільних місць і ґрунтуються на зверненнях до гідності, честі та совісті людей. Вони включають заходи виховання, роз'яснення і популяризації цілей та змісту управління, засоби морального заохочення і стягнення, врахування психологічних особливостей характеру та орієнтації людини [1, с. 108].

Об'єктом соціальної безпеки території є громадяни України – мешканці конкретних регіонів, що постійно не проживають у цій місцевості, тією мірою, якою їхнє перебування там вимагає від держави виконання відповідних

зобов'язань; іноземних громадян, осіб без громадянства перебування на території України яких, накладає на державу відповідні обов'язки; сім'ї; громадські організації та об'єднання, підприємства, установи і заклади.

Суб'єктами соціальної безпеки територій є державні органи влади та управління (їх посадові особи); регіональні (обласні, міські, районні, селищні та сільські) органи влади і самоуправління (їх посадові особи); громадські об'єднання, асоціації, підприємства і організації різних форм власності, що створюють інфраструктуру для вирішення соціальних проблем, забезпечення запитів населення та створення необхідних умов соціального становлення і розвитку в частині виконання ними саме конкретних завдань державної соціальної політики; громадські організації; окремі люди (у тій самій частині їхньої діяльності).

Головна мета соціальної безпеки територій – створення сприятливих економічних, соціальних, політичних умов, правових гарантій для гуманізації способу життя населення, ефективної соціалізації його як в інтересах окремої особистості, так і в інтересах держави, суспільства в цілому, задоволення потреб та інтересів населення в усіх сферах її життєдіяльності, зокрема у сфері освіти, праці, культури, побуту, підприємництва, творчості, соціального захисту та ін.

Для кожної людини, економічні, соціально-політичні, правові та інші умови життєдіяльності найвідчутнішими стають через взаємодію із своїм безпосереднім оточенням, що, зазвичай, відповідає місцю проживання, регіональному рівню. Соціальна безпека, віддзеркалюючи в основному становище людей, є засобом створення необхідних для її соціального становлення й розвитку умов і гарантій, тобто може розглядатись як механізм, за допомогою якого держава вступає у взаємовідносини з людиною, сприяє її соціалізації.

Значна роль відводиться соціальній політиці, яка передбачає як соціальний елемент соціальне управління, тобто управління відповідними соціальними процесами, що відбуваються в суспільстві. Соціальне управління – це один із видів управління, функція якого полягає у забезпеченні реалізації потреб прогресивного розвитку молоді. Основною функцією соціального управління є розробка і здійснення молодіжної політики, спрямованої на забезпечення соціально-економічного розвитку країни, підвищення рівня життя молоді, поліпшення умов праці і побуту молоді, подальший розвиток демократії. Суб'єктами соціального управління є спеціалізовані державні і недержавні органи й служби у справах молоді. Координатором в управлінні процесом реалізації соціальної політики є уряд, урядові установи, міністерства, відомства, їх підрозділи.

Список використаних джерел:

1. Державне управління: підруч. / А.Ф. Мельник, О.Ю. Оболенський, А.Ю. Васіна. К.: Знання, 2009. 582 с.

Віталій ПОПИК

здобувач освітньо-професійної програми
«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доц. кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Тамара ПОПОВИЧ

**ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ
МЕНЕДЖМЕНТУ В ЗАКЛАДІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я**

За сучасних умов успіх діяльності організації зумовлюється його спроможністю та вмінням адаптуватися до зовнішнього середовища, що, в першу чергу, залежить від обраної моделі менеджменту, що ґрунтується на якості. Останнє є сукупністю властивостей потенціалу управління та ефективного його використання через відповідні функції, за якого забезпечується досягнення цілей і завдань діяльності та отримання запланованого результату. Значення побудови моделі менеджменту, що ґрунтується на якості, обумовлено необхідністю посилення конкурентних переваг на ринку медичних послуг, підвищеними вимогами громадськості до якості і безпеки медичної допомоги, впровадженням пацієнтоорієнтованих підходів, змінами в організаційно-правовому статусі цих закладів.

Одним із головних напрямів вирішення цих питань є удосконалення організаційного та економічного супроводу підвищення якості менеджменту, спрямованого на постійне покращання та задоволення потреб і вимог споживачів у якісних медичних послугах

Організаційний зріз забезпечення якості менеджменту закладу охорони здоров'я включає систему дій з: підтримання медичних технологій необхідним ресурсним забезпеченням (кадровим, матеріально-технічним, інформаційним, фінансовим); здійснення профілактичних заходів та вчасне виявлення захворювання; проведення якісної та своєчасної діагностики пацієнтів; відпрацювання маршруту руху пацієнтів; чіткої організації етапності медичної допомоги та організації взаємодії всіх структурних підрозділів; навчання керівників і медичного персоналу питанням якості, уміння працювати в команді; належної акредитації медичних закладів і ліцензування діяльності.

Економічні методи в менеджменті якості реалізуються шляхом створення економічних умов, що спонукають заклад, його працівників та структурні